

ЛІС ЖИЖКА ТА



Смерть з «Провидня»

Жид

із «Брудного Стола»

Бандерівський янгол

Запорожець з АБЕН-у

Пляхтич із СУМ-у

Шиган

з Народнього Союзу

Коза з УНРади

Чорт із УГАВЕР-и

Три мудреці

НАШІ ВЕРТЕПНИКИ





Здається, я вже вуха відморозив,
А в хаті „Бог предвічний“ проспівали
І знов їдять! Під вікнами — нікого,
Ні пса кульгавого — лиш я!

Вже п'ють. Веселу викиляють чарку.
Співають довго „Нова радість стала“.
Ах, нерозтаяна моя сніжинко,
Чого ж ти сумно дивишся в кутю?

Нарешті бачу: ти сама в кімнаті.
Ах, залиши цю ринку з голубцями!
Ну, вийди, любя! А коли боїшся,
Візьми з ялинки янгола з собою.

Я вже замерз! В кімнаті стало темно,
Лише в кутку ясниться телевізор.

Пропало! Я, здається, переплутав
Роки, адресу — і себе самого!

БАБАЙ



БИЙ ЗА ПРАВО ІРОДА

Зблизька і здалека
Йде народ до "ЕКА"
Там крону багато
Про будень і свято!



Хочете вислати на Свята пачку до Рідного Краю чи
бажаєте купити щось гарне під ялинку з української ке-
раміки, вишивок і забавок, — відвідайте універсальну
крамницю

ЕКО, 145 Second Ave., New York City
Власники п-ні Ірена Гошовська і П. Созанський
бажають Вам "ВЕСЕЛИХ СВЯТ"!

Місячний коментар

Розуміється — першими, хто запротестував проти
блокади Куби й "американських п'ратів", були київські
радянські поети й письменники. "Кубо, ми з тобою!" —
репетували хлопці на мітингах. — "Ти не сама — за тобою
стоїть могутній радянський народ!" В "Літературній Укра-
їні" ч. 86 поет Іван Льенко вжарив такий архитвір:

"Америка точить зуби,
Америка в дикім смутку,
Америку взяв відчай!
Бо їй не вдалося Кубу
Як цукру білого грудку
Вкинути в чай!"

Так, це правда: не вкинула Кубу в чай Америка, зате
кинув її на поталу долі і лишив Кастра, як голого в терні,
"могутній радянський народ"...



ПРОПАВ "ДІДУХ"

В книгарні "Сурма" в Нью-Йорку зайшли в цьому
святочному сезоні деякі перебої з постачанням традицій-
ного "діда" і "баби". З "бабою", тобто з сіном на святоч-
ний стіл, під скатертину, все в порядку: "баба" є і навіть
дуже гарно пахне. Зате транспорт з "дідухом" пропав десь,
по дорозі до Нью-Йорку. Але пан Сурмач порадив собі
в цій ситуації в той спосіб, що повісив на видному місці
віршовану об'яву такого змісту:

"Чи "дід" із соломи,
Чи "баба" із сіна —
Все одно воскресне
Наша Україна!"



ПАТРІАРХИ ЧИ ПСИХІЯТРИ?

"Українські Вісті", Едмонтон, з 1 листопада ц. р., під
заг. "Патріархи мали свій з'їзд", друкують таку новинку:
"У Нью-Йорку відбувся перший з'їзд українських
психіатрів. Доповідачами були д-р В. Семків і д-р
О. Волянський".



У католицькій "Америці" ч. 225 була така но-
винка:

● В Півд. Африканському Со-
юзі в містечості Паарль, демон-
стрували Мурина так нахабно, що
поліція мусіла вбити 7 демон-
странтів, щоб звести лад.

Як писав Стефанік: "Бив, бо мусів бити"...



Цьогорічні Свята могли б навіть бути веселі, якби не були трохи сумні. Можемо, як говорить колядка, веселитися з розеявленою на атоми, — а була недавно така okazія, що, здавалось, ось-ось — і прийде світовий катаклізм! Покищо кінець світу відложений до якоїсь чергової бльокади Куби чи Берліну.

Одночасно тихий смуток обгортає наші душі, коли згадаємо рідний, а поневолений Рідний Край, як говорить п. Роман Маринович на своїй радіопрограмі, коли з'ясуємо собі цю прикру обставину, що наші задушевні мрії про святкування Різдва Христового "під рідною стріхою" не здійснюються з року на рік, хоч такі побажання щорічно і традиційно один одному складаємо...

Земляки тікають, як можуть, від тієї беззиглядної дійсності: одні слухають крайові рекорди і тихо поплакують, другі топлять тоску-горе в морі алкоголю, інші просто махнули вже рукою на задушевні мрії й застрягли по саму шию в американських реалітетах.

— А я тоді маю спокійні й щасливі Свята, — розповідає один земляк, — коли вишлю своїм рідним на Сибіру солідну пачку. Тоді навіть краще висипляюсь і дістаю ліпший апетит.

Цим, звичайно, я не хочу робити реклами висилковим бюрам, які і без того перед Святами не можуть нарікати на бизнес. Хоч саме недавно, під час бльокади Куби, коли чорні хмари повисли над світом, — висилковим бюрам бизнес раптом обірвався, якби сокирою врубав. Навіть ті, що хотіли мати спокійні та щасливі Свята і добрий сон, перестрашились непевної ситуації й перестали слати пачки.

Зрештою, не тільки українці виявили в цьому випадку таку далекозорість і обережність, — те саме зробили й інші національні групи: поляки, литовці, лотиські, білоруси, москалі. Всі дістали страх — крім жидів!

— Я зразу знав, що з тої хмари грому не буде, — сказав мені один з директорів висилкових бюр. — Коли мої жидки, скориставши з того, що немає черг, наперли з своїми посилками, тоді я взяв, що все в порядку: війни не буде!

Як бачите, на світі нібито відбуваються головокружні переміни, літають спутники, ракети, космічні кораблі, люди збираються емігрувати на Місяць, фотографують Венеру, але, скажемо, в нашому щоденному побуті не багато чого змінилось...

Колись, в Краю, наш чоловік не мусів ходити до читальні, передплачувати газети, йому вистачало раз у тиждень піти до міста на торг і послухати, що жидки говорять. Вони йому виложили всю політику, як на лопаті: що є, що буде, а чого не буде, чи далеко війна чи близько і що нам з неї і так нічого путнього не прийде.

Те саме, виходить, діло й тут, на землі Вашингтона... Навіщо читати статті пана редактора Драгана чи п. Волтера Ліпмана, стовбуніти перед телевизором та вислухувати різних політичних коментаторів, Кронкайтів, Шворців та інших советознавців? Встане перейтися по Першій Евіню і послухати наших земляків — "вони все знають". Лише одного їх не питаєте: чи буде Україна...

І кер

РОМАНТИКА

— Ох, це було дуже романтично: Юрко освідчився мені керуючи самоходом при швидкості 80 миль на годину!

— Ну, і що?

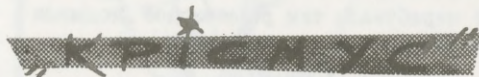
— Я відповіла йому "так" уже в шпиталі...

ЕЛЕГАНТ

Старший пан до молодого "бітніка":

— Молодий чоловіче, звертаю вашу увагу, що до ясного одягу не вбирається чорних скарпеток.

— Але ж я не маю скарпеток на ногах, — спокійно відповів "бітнік".



Зелені баньки висять із стовпів.
Вулиці світяться червоними лампами
У вікнах „шторів“ всякі подарунки —
Для доні, сина, тата й мами,
І чути „Джінгелбел“ з голосників —
Та час до часу ще якісь реклами.

По вулицях стоять щокрок —
Червононосі Санта Кльоси.
Видзвонюють дзвінками... і зубами,
І, щоб зігрітись, тупочуть ногами.
В крамницях густо від товпи.
Купують своїм доням лялі, синкам „гани“,
А МЕНІ СТРАХ!

Чи свято це Різдво...

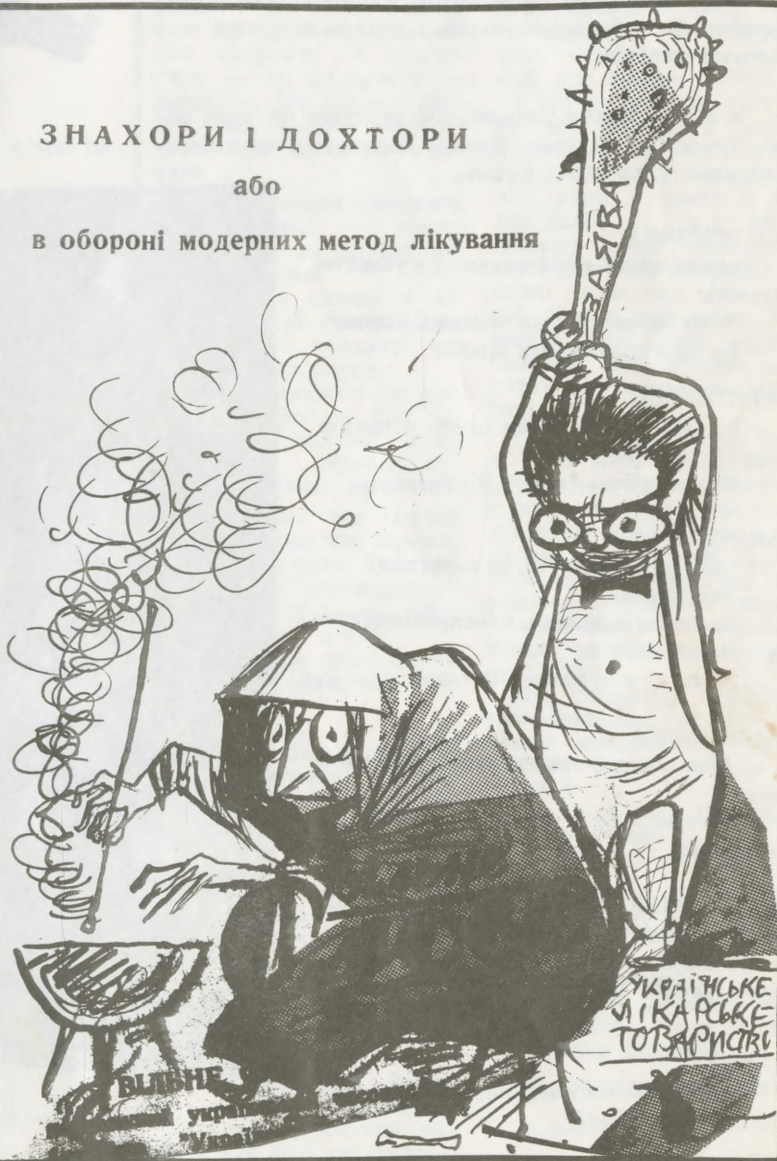
...Чи може — Санта Кльоса і Реклями.
ШВЕРО



ЗНАХОРИ І ДОХТОРИ

або

в обороні модерних метод лікування



Сорока на площі

● З огляду на зменшену жертвеність української еміграції може було б доцільним, щоб колядники на Визвольні Фонди ходили по хатах із карабінами..

● В Гантері взялася велика студія мабуть тому, що в осінньому сезоні перебували там рівночасно: Людмила Морозова, Михайло Мороз і Петро Холодний.

● На святочний концерт в пошану Миколи Лисенка в Нью-Йорку прийшли деякі любителі музики з власними пляшками, бо їм помішався ювілей М. Лисенка з ювілеєм д-ра Р. Осінчука.

● В Нью-Йорку говорять, що п-ні Ольга Соневицька поділила Поділля, як Корею, бо зробила З'їзд лише чотирьох повітів, а про решту забула.

● Оновлена Капеля Бандуристів під керівництвом Івана Задорожного мала гарні успіхи мабуть тому, що до неї вернулись з хору Жарова колишні її солісти.

● З Філадельфії повідомляють нас, що на час тривання Вселенського Собору в Римі Митрополіту Капітулу заступає там "Бабця" — Михайлина Чайковська.

● Зустріч українських купців у Ньарку вдалася надзвичайно, бо дуже всім смакувала подана до вечері польська ковбаса.

● Проф. Мирон Заклинський вернувся по двох роках з Європи до Злучених Держав ображений, що в Європі не влаштували йому ювілею.



КАСТРОВА ЯЛИНКА

ТЕЖ ПРИЧИНА

Суддя до жінки, обвинуваченої в убивстві чоловіка:

- Чому ви застрелили чоловіка з лука?
- Бо не хотіла будити дітей..

ДЖЕНТЕЛМЕН

— Чи тобі не сором? Як ти міг покинути жінку! Залишити її саму!

- Що значить — саму? З дитиною.

НАШІ ДІТИ

— Чим ти хочеш бути, як виростеш?

— Жовніром.

— Як будеш жовніром, то неприятель зможе тебе вбити.

— Ні, бо то я буду неприятелем.

БЛЬОНДИНКА

— Моя жінка є здецидованою блондинкою.

— О, так. Я була при тому, як вона децидувалася.

З ЗОЛОТИХ ДУМОК. Жінка, яка займається літературою, робить дві помилки: збільшує кількість книжок і зменшує кількість жінок. (Жорж Санд)

ДУМКА

Чому ті, які хочуть утишити інших, кричать найголосніше?

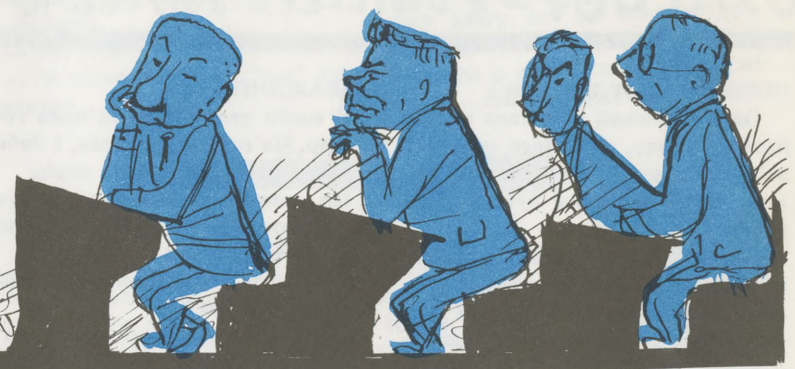


БЕРЛІНСЬКА ЯЛИНКА

„ДЕ ЦОРТ НЕ МОЖЕ...“



Співробітник Колумбійського Університету, д-р Марія Клячко, відкрила в Державному Департаменті важливі документи про Україну. („Свобода“)



— А тепер, як будете чемні, покажу вам, як робити наукові розшуки!



Дарунок українських дітей під ялинку голові УККА, проф. Л. Добрянському

З ПОЛІТИЧНОГО ГУМОРУ

В Москві спитали американці одного партійника, хто є справжній, правовірний комуніст.

— Справжній комуніст є той, — відповів партієць, — хто каже, що дружина нашого чермена, М. С. Хрущова, є гарніша від дружини вашого президента Кеннеді.

Поляки в "Людівій" Польщі потішають себе в той спосіб:

— Як добре, що рускі вивозять наше вугілля до Советів!

— Та чому добре?

— Бо могли б нам казати носити той вуголь на плечах.

Дискусія на економічні теми:

— Чи в епоху комунізму советські маршали й генерали носитимуть баранячі шапки?

— Ні, бо в епоху комунізму поголів'я баранів буде менше чим поголів'я маршалів і генералів.

І ТАКЕ БУВАЄ...

— Дивіться, пан Пампук поїхав своїм "Каделяком" до притулку для старців!

— А чого йому там треба?

— Відвідати маму-старушку...

АМЕРИКАНСЬКІ ДІТИ

Учитель питає учня:

— Скажи, Івасю, що таке припадок?

Івась (після надуми):

— Мій тато і моя мама звінчались того самого дня!

— Чому цар Соломон був найрозумніша людина в світі?

— Бо мав багато жінок, які до-раджували йому.

"THE FOX"
Ukrainian Humorous Magazine
Editor Edward Kozak
Address: "The Fox"
4933 LARKINS
Detroit 10, Michigan
Tel: VI-2-7478

ЮВІЛЯТАМ — ред. В. МУДРОМУ
і прові Р. ОСІНЧУКОВІ



Докторе й Маршалку,
Чесні Ювіляти!
Як би Вас учтити,
Чим обдарувати?
„ЛИС“ старим звичаєм
По своїй натурі —
Жертвує Вам нині
По карикатурі.

СТАРОСВІТСЬКИЙ ГУМОР

ПОГОНЯ ЗА КУЛЬТУРОЮ

Один волосний старшина на запитання уряду, як у його окрузі є з "культурою", — думав-думав довго, що це таке може бути, а вкінці відповів ось так:

— Про появу культури в наших місцях нема ніякої вістки. Чутно, що навздогін послано чотири сотні козаків, але не догнали. Мабуть одскочила вже за китайську границю.

ВІРТИВСЬКИЙ РОЗУМ

— Гей, пане начальнику, а як там ваш писар?

— Та йду подивитися, бо одні говорять, що вже помер, а другі — що живе, але я ані одному ані другому не вірю.

"Зеркало" 1891

ВІДВАЖНИЙ

В однім селі повісився один господар. На село наліг страх, і баби боялися увечорі вийти за поріг.

Іде селом присяжний та здібую хлопця-восьмилітка, що йде з пляшкою по горілку для татуна.

— Чого ти ходиш поночі? Не боїшся вішальника?

— Ого, я й вас не боявся б, коли б ви повісилися! — відрізав малій.

ТРУДНЕ ДЛЯ РІШЕННЯ

Один багатонадійний молодець, вставши в полудне після цілонічної пиятики, каже:

— Цікаво, чи я вже п'яний, чи я щойно п'яний, чи я ще п'яний, чи я знову п'яний?

"У вас гармонія новітня,
Нову лиш школу отворить, —
Ви, як затапчете всі разом,
То задивується весь світ!.."

Ом.

"Зеркало" 1893

П'ЯНИЦЯ

Іде п'яниця із шинку і приказує:
— Господи Вишній!

Чи я в Тебе грішний,
Чи я коли в церкві буваю,
Чи я коли шинок мінаю,
Чи мене собаки не лижуть,
Чи на мене жінки не плюють?

"Зеркало" 1893

русь

"Кругом неправда і неволя" —
Народ і Курієр кричить,
Горлата Галицька вторує,
Отець Посланик верещить.

Лише не може впасти в голос
і тягне впоперек Діло —
І ось виходить композиція,
Якої ще не чув ніхто.

Вхопився Лисенко за вуха,
На всіх з-під лоба подививсь:
"Ви, галичани, музиканти,
Що я до вас ані не вмивсь!"

ЩО ЗМІНИЛОСЯ?..



"Живем, живем своїм життям"...

"Зеркало" 1893



В "АРЦІ" вже лунають
Колядки, шедрівки...
Звук прекрасний мають
"АРКИ" всі платівки!

Свята будуть у Вас веселіші і діточки дуже раді, коли покладете їм під ялинку дарунки зі знаної на всю Нью-Йоркську Метрополію Крамниці
"АРКА", 48 E. 7th Street, New York City
Власники Я. Пастушенко і Р. Поритко вітають Вас
З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ!

Три Царі з Востоку
Йшли до Вифлеему.
Де ж дарунків взяти?..
Тільки з "ДІАДЕМУ"!
З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ



щиро вітає Всіх своїх ВШ. Клієнтів та поручається їм на майбутнє українська галантерейна крамниця та робітня елегантних жіночих і чоловічих одягів
ВОЛОДИМИРА ЗАКЛИНСЬКОГО
"DIADEM", 140 Second Ave., New York City
коло Народного Дому!



З академії, з весілля,
На бенкет чи на забаву —
До "ВЕСЕЛКИ" завжди тягне
На чайок або на каву!

Всі партії, групи і всі покоління стрічаються тут у дружній згоді, заходячи на холодну чи гарячу перекуску до відновленої, поширеної і завжди привітної
"VESELKA", 144 Second Ave., New York City
Власники, П-во О. і В. ДАРМОХВАЛИ
бажають Вам "ВЕСЕЛИХ СВЯТ"!

ВЕСЕЛИХ СВЯТ!

До "ОЛІМПІЇ" дорога
Завжди всім відкрита,
З неї дістає надхнення
Навіть "Лис Микита"!



Радісні святочні хвилини уприємнять Вам на цій землі Вашингтона першокласні напитки, краєві та заграничні з українського складу вин і горілок
п.п. РОГОВСЬКОГО і КОФОРА
Olympia Liquors, Inc.
82 East 4th Street, New York City

Ой, наступає та чорна хмара,
Став дощ накрапати.
Ой, там збиралась наша Богема
До Мушки гуляти!



В дощ чи в сніговію, в будень чи в Свята приємно розважиться, культурно забавитесь та скріпите свої сили добрим харчунком в знаному ресторані п-ні МУШКИ ПІДГОРОДЕЦЬКОЇ
Orchidea Restaurant
145 Second Ave., New York City

щиро вітає Всіх Шановних
Покупців

А Р К А

К Н И Г А Р Н Я
575 QUEEN ST. WEST
TORONTO, ONT. - CANADA
Tel.: EM 6-7061





Чесна Сміє!

Нинішній світ фурт обертає си в едно і тото саме колесо: від Різдва до гакадеміїв, від гакадеміїв до пікніга, від пікніга до кунцердів, від кунцердів знов-ка до Різдва.

Из року на рік — фурт тото саме і жадної зміни на енакше не видко.

А підете ци до Народного Дому, ци енакшої анституції, то шо, аби там си робит? Фурт тото саме і тото саме...

Тоті самі комитети, а в комитетох фурт тоті самі люди.

На гакадемію — хто йде? Фурт тоті самі.

Национальний податок — хто платит? Фурт і фурт тоті самі.

А ек дес голосують, то фурт тоти самі е за і тоті самі жи е напрогтів.

Навіт сварку у нас фурт тоті самі зачинають і за тої самої причини.

На мій рахунок, то ек так добре піде, то наші ридяхтори не мут мучити си, аби екійс новий, файний артигул написати, бо то не буде потрібно. Візме еден из другим, відлише з попереднього року і ме пасувати, ек би втев.

Або може екїс такі национальні жорна відумають, жи на них відкрутит си, шо коли на екій чес віпаде — і спокі голові!..

Ведлуг жорнів, то таке си пригаду, жи було ше в Старім Краю.

Тото був у нашім селі газда, Кітела називав си.

Газда був поредний, ено, жи чес до чесу любив добре напити си. Жона, як звикле, того не любила і, ек було чоловік прийде на підпитку д'хаті, дуже го ганьбила. Але, ек то е в малженстві: вона вогорила свое, а він свое робив і так собі

файно жили, ек мало бути.

На конец, стало си так, жи Кітелиха померла, а Кітела дуже за жоннов банував і ше гирше розпив си. Найбілше всех дивувало, жи ек коли прийшов из коршми, то зараз йшов до жорнів і крутив ними хоц бодай пів години.

У селі тихо, всьо вже спит, ено від Кітели відзивають си жорна:

— Гур-гур, гур-гур...

Раз екос уночи, сусід Кітели не вітримав, устав і пішов подивити си, шо тот на цесих жорнах меле. Прийшов, дивит си, а Кітела на підпитку крутит порожними жорнами. То питає си:

— Мой, сусідоньку чесний! Нашо ви крутите тоті жорна, ек нич не меле си?

Тоди Кітела так ему справу віяснив:

— Воно, видите, ек прийду додому, то ми так тускно, жи ніхто словом си до мене не обзиває. То я беру жорна і кручу, то здає ми си, жи тото моя небіжка вогорит. Чисто еї голос:

...а де'с був...

...чо'с ходив...

...Кілко-с пив...

...нашо-с пив...

...аби-с счез...

...і так фурт тото саме, а мені на души трохи лекше.

Так тото пожелував си Кітела сусідови, а сусід віслухав, але нич не відповів, бо не знав, шо на таке сказати. Але ек ішов гет до свої хати і перелазив через пліт, то погадав собі:

— Нашому крестенинови велика тото біда, ек е біда, але ек біди нема, то ше гирша біда!..

І то е правда!..

Урш Зозуля

ПРЕСОВИЙ ФОНД

Пані Д. Нагніт дол. 4.00. Проф. Др. П. Біланюк Др. Т. Ганушевський пані Я. Панчук і ш. І. Степанець по 2.00 дол. Пп. інж. Р. Крохмалюк В. Літинський, С. П. Крупка, Ю. Паславський і І. Лакуста по 1.00 дол. Широ дякуємо.



ЗУДАК КОЛЯДУЄ



„Ой, виydi, виydi, господареньку, Та віддай гроші за шифкартоньку!“

КУРІННЯ Й КОХАННЯ

Після наради ми зійшлися в малій кімнатці поруч — і закурили.

— Хочу перестати курити й не можу, — зітхнув секретар ПП.

Всі забалакали про куріння. Мовляв, це й видаток непотрібний, і шкода для здоров'я. А відучитися — ох, це просто неможливе. На тисячу людей, що хотіли перестати — 999 продовжує курити.

— В аптеках продають такі пілюлі, — почав один, а на це другий замахав руками:

— Дайте спокій з пілюлями. — Я пробував, — додав через хвилину, закурюючи папіроску.

Потім говорили ще про інші способи — про застосування сильної волі, гімнастики, переполіскування шлунка, вживання сливек, яєць від чорної курки, молока від корови, що не має рога. А коли вже тему — здавалося — висчерпали до кінця, обізався делегат з ВП:

— Я знаю один спосіб — на сто відсотків певний...

— Кажіть!! — гукнули всі. — Що за спосіб?

Делегат глянув розміряними очима кудись у далечинь і, притишивши голос, сказав тепло:

— Кохання.

На один момент усі замовкли. Через хвилину питання поспішали знову:

— Кохання? Жартуйте! Що має — вибачте — як кажуть поляки, «пернік до вятрака...»

— А таки має. Зараз вам розповім. Слухайте. Був теплий осінній вечір, я був тоді студентом.

Ми довго ходили в парку. Місяць виплив пізно, але був вже високо, коли ми прощалися. Я взяв її за ручку і легенько притягнув до себе. Її голівка прилягла до моїх грудей. Я нахилився — наші уста зустрілися. «Найдороща».. — шепотів я оп'янілий від любові. «Мій...» — чув я, точніше, відчув, що так сказали її солодкі уста. Зі зворушення я сягнув по папіроску. «Не кури...» почув я тихий шепіт — і в ту саму хвилину пачка «познанських» полетіла в куці. І цього вистачило. На другий день я мав іспит. Ви знаєте, що таке іспит? Скільки тоді людина курить? А я однак не закурив!

«Некуріння» стало для мене справжньою розкішшю! Ці два короткі слова «не кури», які прошепотіли дівочі уста, притулені до моїх, визволили в мені таку енергію, що порівняти її можна тільки з енергією, визволеною після розщеплення атомного ядра...

Ця розповідь зробила враження! Надзвичайне! У жінок зволожились очі. Щойно через хвилину я запитав:

— Ну й що? Одружилися ви з нею?

— Еге ж, — відповів Одружився...

— І досі не курите?!

— Ні, не курю. Тільки...

— Що тільки?!

— Тільки дружина почала курити... І я не знаю, як її тепер відучити.

ПАНЬКО ШИПАВКА

Фейлетон з варшавського "Нашого Слова".

ДІДИ і РІПКА

(КАЗКА ДЛЯ ДОРОСЛИХ)

Посадила баба ріпку. (Не дід, а баба посадила, бо діда не було).

Виросла та ріпка велика-превелика.

Пішла баба ріпку рвати: тягне-потягне, а витягти не може! Покликала баба внучку. Внучка за бабу, баба за ріпку — тягнуть-потягнуть, а витягти не можуть! Одним словом, як і в казці, — покликали потім і Жучку, і Мурку, і Мишку. Всією ланкою взялися — тягнуть-потягнуть, але так і не витягли ріпки.

Тоді внучка каже:

— А я знаю, бабусю, кого нам ще треба покликати.

— А кого, моя голубонько?

— Треба нам, бабусю, покликати ще й дідуся. Нехай він, як у тій казці, першим за ріпку візьметься. Тоді витягнемо.

— Твоя правда, голубонько. Але де ж нам знайти діда?

Внучка була дуже кмітливою дівчинкою і відразу ж вирішила проблему.

— Треба нам до шефів звернутися. Наше правління завжди так робить.

— Ні, дитинко, — відповіла баба. — Шефи зараз комбайни та сівалки виробляють для нас, не можна їх відривати від роботи.

— Тоді, бабусю, я в школу збігаю. У старших класах там хлопці богаतिрі, за будь-якого діда справляться.

— І цього не треба робити, дитино. У школі — своя програма, нехай вони її виконують. А ми спробуємо пошукати діда в колгоспі. Ти, моя голубонько, підеш до керівних дідів. Жучка — до сторожів, Мурка — до заготівників, а Мишка — нехай у контори та комори загляне.

Розбіглася бабина ланка діда шукати, а баба біля ріпки залишилась, чекає.

Першою повернулася внучка. Наморилася — ледве на ногах стоїть.

— Не знайшла я, — плаче внучка, — діда ріпку рвати. Десять дядьків у правлінні сидять, кілька дядьків і Тарас бригадирами у нас, три завгоспи, три помгоспи, два інженери по хомутах, один консультант по ятерях, старший попругорихтувальник, відповідальний при коглах роздавальник. Кіндрат, Роман і Павло завідують доміно, дядько Гаврило — завбариллом, Явтух у клубі ганяє мух, а Євлампій у конторі гасить лампи. Не можуть вони ріпку рвати, бо мусять керувати.

— Не побивайся, голубонько, — сказала баба, — ось Мишка прийде, вона й діда приведе.

Тільки це баба промовила, як Мишка прибігла і пропищала:

— Бігала я по коморах і конторах, у кожну нірку заглядала, багато дідів розшукала. Двадцять рахівницями клацають, двадцять папери мацають, десять різні замки відмикають і замикають, десять їхню роботу перевіряють. Та всі такі ладні, та всі такі справні, що гріх їх дідами називати. Але не можуть конторські діди ріпку тягти. Вони можуть її тільки записати, описати й зарахувати.

— Ну, добре, — сказала баба. — Сідай, Мишко, заспокойся. Ось Жучка прийде, вона й діда приведе.

Тільки це баба промовила, як прибігла Жучка. Хвостиком покрутила і проговорила:

— Десять дідів на посту біля комори, десять стережуть хвості і роги, п'ять варгують у кооперації, діди Стась, Юрась і Стратон охороняють стадіон. Але не можуть діди ріпку рвати, вони можуть її тільки охороняти.

— Ну, добре, — сказала баба, — сідай, Жучко, заспокойся. Ось Мурка прийде, вона, напевне, й діда приведе.

Тільки це баба промовила, як прибігла Мурка.

— Му-рр, му-р-р! — каже. — Бачила я їх цілий гур-р-р-т. Заготівники та різні уповноважені, особи вельми поважні. Говорила я Свириду і Панасу, але вони працюють продавцями квасу, Карпо — вишневі кісточки для кооперації збирає, а Юхим їм допомагає. Вони кажуть: «Рвіть ріпку самі, а ми її заготовимо».

Розгнівалася баба. Як тупне ногою, як закритичь:

— Не дїждуться вони цього, трясця їм у печінку! Я їх, люциперів, заставлю ріпку рвати!

Взяла баба хвостину та й пішла до контори. Там вона всіх «дідів» розжалувала в рядові і на роботу наряд їм виписала.

Після цього діло пішло, як у казці.

(Записано в колгоспі «Дружба», Кишеньківського району, Полтавської області, де із 718 працездатних добра сотня, головним чином чоловіки, «керують і рахують». На жаль, баби з хвостиною, як у нашій казці, на них ще нема.)

М. ПІСКУН.

Останньо Народний Союз полав під обстріл
десятих лицарів пера і шприци.



— Ідемо на вас!..